

DERŰS ISTVÁN

A VIRÁGOK ROZSDÁSODÁSA

*Ezek már veszélyes
mozdulatok a térben,
s itt elkezdődik a táj
oldódása,
a foszillis maradványok
felszívódnak tudatomba,
egyre mélyebbre húzódik
az ár s az iszap,
a réműlet madarai röpködnek
felettünk,
lassan, szüntelenül ...*

*A zörejek
messzi, ismeretlen*

*térből gyorsulva érnek
fülembe.
Ez már a virágok konok,
következetes rozsdásodása,
a forrósuló vágyak
kifeszített húrjai leszakadnak,
lepattannak ...
A szél felerősödik,
a tüdő kapkodó játéka
szakítja meg a tűnődést —
s halkán, csendben,
mintha nem is ezt akarná,
az eső lassan megered ...*

FULLADÁS

*... s lassan
szétfolynak a fogalmak,
az inak
szakadni kezdenek,
az ízületek elvesztik
rugalmasságukat,
a tüdőre
nehéz beton zuhan,*

*a száj üresen tátong,
s csak a kéz
kapkod a semmi felé ...*

*... s ha késik
a segítség,
holnap egy táviratban
értesítik a rokonokat ...*

AZTÁN MEGPIHENHET...

*Ki beteg, mind remél, vágyik,
bár alig-alig tipeg a betegágyig.
Remél, hogy ha innen elkerül,
s gyógyultan ismét sikerül
ott folytatnia, ahol abbahagyta,
hogy még a főművet átadja,
s aztán megpihenhet egy kicsit,
mert még várja más is estig ...*

*S így reménykedik valahány,
a remény jó orvosság gyanánt
balzsamba rakja, megnyugtatja,
s röppenne, mint galamb szokta...
S én is így remélek, hisz várok,
mert ha nem remélnék,
rég nem fizetném a vámot
az életnek, s elszelelnék ...*

MIND KEDVESEK VOLTAK...

*Hordozom terhemet szüntelen,
mint süket Prométheusz a tüzet.
Megszállottja vagyok a szónak,
a vívódásnak, a jónak,
a megmondhatatlan igaznak,
s csodálatos, hogy ezért biztatást
sose kaptam — nem is kértem —,
de hiszem, hogy hasztalan
erőmet mégse fecsérelem ...*

*S ha leteszem egyszer e terhet,
lesz, ki majd tovább viszi a tüzet.
Nincs kedvem, s nem is érdekel,
míg pusztán életemért kell
[küzdenem.
S ha elköszönök, elmegyek,
mondhatom, mind kedvesek
voltak hozzám az emberek,
senkit, semmivel nem terhelek!*